

siger, fra sin Regering. Det er efter min Mening stor Synd og Skam, naar man i Rigsdagen stadig siger, at det er Politiet, Politibetjentene, Politimestrene, der har Ansvaret for, hvad der er sket her i Landet i de 7 Aar. Det er det ikke; Ansvaret ligger hos dem, hos hvem Politimyndighederne skulde finde Støtte. Hvis Politiet ikke optræder, som det skal, er det ikke Politibetjenten, der har Ansvaret, men det er Justitsministeren. Jeg tager, som sagt, det fulde Ansvar i disse Sager, og naar Politiet optræder kraftigt, skal det ogsaa faa Støtte hos mig paa dette Omraade.

Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem paa alle følgende Møder, hvor han og jeg eventuelt træffes, eller ogsaa hvor han er alene, vil gentage de Ord, han sagde her, blot med en lille Variation, nemlig idet han føjer til, at i Aarene fra 1. Januar 1913 til Maj 1920 — det er det Tidsrum, han skildrede — var det sørgeligt, at de, der skulde være Lovens Vogtere, ikke kunde se, hvad den simple Mand kunde se.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Laurs Kvist har Ordet for en kort Bemærkning.

Laurs Kvist: Jeg vil gerne med Hensyn til Lokalebestemmelserne fremhæve, at selve Loven kræver, at der i Politivedtægten fastsættes de Fordringer, som af Sundheds-, Sædeligheds- og Ædruelighedshensyn bør stilles til Lokalerne. Fordringerne gaar altsaa videre end til, at der skal skaffes Lys og Luft. For Resten er Spørgsmaalet ikke af saa simpel Natur, som det ærede Medlem Hr. Pürchel hævdede. Vi har Eksempler paa, hvorledes Københavns Sundhedspoliti eller Kommunalbestyrelsen optræder ved Brugsskifte i en Beværtning. Det har vi f. Eks. set ved Afholdshotellet i Colbjørnsensgade. Dersom ærede Medlemmer vilde ulejlige sig derud og se paa det inderste Værelse, vil De se, at det er et stort, lyst og luftigt Værelse i Stueetagen, hvor der er højt til Loftet. Men Værelsets Form er saadan, er der kun et Plads til eet Vindu, og Glasfladen i Vinduet bliver saaledes en halv Kvadratalen for lille i Forhold til Gulvfladen. Dette Forhold blev paatalt fra Myndighedernes Side. Naar man tager saadanne Hensyn ved Brugsskifte, er det mig forbavsende, at man ved Brugsskifte kan godkende den Slags Lokaler, som man godkender i Nyhavnskvarteret og ogsaa andre Steder i Byen. Man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at man giver Dispen-

sationer fra Lokalebestemmelserne netop for at opretholde saadanne Beværtninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kommunalbestyrelsens Ansvar, vil jeg sige, at det er ganske givet, at Lovgivningsmagten og Politiet ikke kan ændre disse Forhold alene. Kommunalbestyrelsen maa hjælpe til, det er det, jeg har villet paapege. Skal vi naa til ordnede Forhold paa dette Omraade, maa Kommunalbestyrelserne benytte Loven i dens fulde Udstrækning. Men det har Københavns Kommunalbestyrelse ikke gjort.

Nu nævnte det ærede Medlem Hr. Helesen, at Kommunalbestyrelsen i alt Fald sidste Vinter har gjort det, muligvis paa Foranledning af Artiklerne i „Kristeligt Dagblad“. Men Loven har været gældende lige fra 1. Januar 1913, uden at man fra Kommunalbestyrelsens Side tidligere har gjort noget for at bringe Loven i Anvendelse.

Jeg nævnte i mine første Udtalelser, at Beværtningernes store Antal spiller en betydelig Rolle. Det er en Selvfølge, at naar en Del Beværtninger ikke kan eksistere økonomisk ved, at Forretningen drives paa en pæn Maade, bliver de demoraliserede. Og her har Kommunalbestyrelsen sit store Ansvar. Det samme er ogsaa Tilfældet, naar Bevillingerne stadig gives paa Livstid, medens man rundt om i Landet ellers sætter 5 Aar som Bevillingstid. For dette har Kommunalbestyrelsen Ansvaret, og derfor fremdrog jeg disse Forhold, netop fordi jeg ønsker at kalde paa Københavns Kommunalbestyrelse og Bevillingsnævnet, for at de maa medvirke til, at disse Forhold ordnes paa en god og forsvarlig Maade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen har Ordet for en kort Bemærkning.

F. K. Madsen: Naar den højtærede Justitsminister mente, at jeg paa en mærkelig Maade havde talt om noget, jeg ikke kendte til, nemlig om Sømandsmissionshuset, som den omtalte Sømænd var blevet bortvist fra, vil jeg dertil sige, at det, som jeg ikke var ganske sikker paa, var kun Aarstallet og ikke noget som helst andet. Selve den Historie, jeg fortalte, var ganske klar og oplagt; den fremmede Sømænd var kommet hertil, tog ind paa dette Missionshus og blev bortvist derfra, kom ned paa Trappen og blev fundet som syg, blev saa bragt paa Hospitalet, og der døde han. Naar der er saadanne Forhold paa et Hjem for fremmede Sømænd, frister det ikke Søfolk til at komme ind paa den Slags Hjem. Og dette